

FOAIE PAROHIALĂ MAI 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

„Omul de astăzi, nefericit și alergic la Dumnezeu”

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Papa Pius al XII-lea spunea că omenirea de după război va fi mai schimbată decât harta Europei de după război. Nici omul de după război nu seamănă cu cel din epocile anterioare. Sufletul omului modern nu mai caută să-l descopere pe Dumnezeu în natură. Omul de altă dată, admirând măreția creației, frumusețea cerului, își înălța inima la frumusețea și înțelepciunea Creatorului. Pe omul modern îl impresionează mai puțin această ordine a naturii și mai mult dezordinea din mintea sa, care a devenit principala lui preocupare.

Cât de diferit vedea omul de altă dată lumea! Pentru el, pământul era stabil din veșnicie și se afla în centrul universului, înconjurat de soarele care îl învăluia în căldura sa. Toți oamenii erau copiii lui Dumnezeu și se aflau în grija iubitoare a Celui Preaînalt, care le pregătea fericirea veșnică; și toți știau exact ce trebuie să facă și în ce fel să-și ducă viața pentru a se ridica de la o lume căzută la o existență fericită și pentru a se îndrepta către viața veșnică. Pentru noi, o astfel de viață nu mai este cu putință, nici măcar în vis. Acea epocă este la fel de îndepărtată precum copilăria.

Pentru a descoperi o pagină nouă, trebuie să o întoarcem – deci, să o ascundem, într-un fel anume, să o abandonăm – pe precedentă. Cu Dumnezeu, această mișcare nu are sfârșit, de vreme ce el este infinit. Deci, îl căutăm pe Dumnezeu pentru a-l găsi, pentru că el este un Dumnezeu ascuns și îl căutăm pe Dumnezeu și după ce l-am găsit, pentru că el este un Dumnezeu infinit. În aceasta a constat și va consta întotdeauna viața de credință a fiecărui om: o căutare continuă a adevăratei fericiri, pe care o găsim numai în Dumnezeu, pentru că am fost creați pentru Dumnezeu, pentru paradis, pentru viața veșnică, nu pentru viața trecătoare, pământească.

Cu 10 ani în urmă, se desfășura la Rimini a XXXIII-a ediție a *Întâlnirii pentru Prietenia dintre Popoare*, care avea ca temă *Natura omului este raport cu infinitul*. În discursul său, referindu-se la relația omului modern cu Dumnezeu Creatorul, Papa Benedict al XVI-lea spunea atunci: „A vorbi despre om și despre dorința sa de infinit înseamnă înainte de toate a recunoaște raportul său integrant cu Creatorul. Omul este o creatură a lui Dumnezeu. Astăzi, acest cuvânt – creatură – pare aproape demodat: se preferă să se gândească la om ca la o ființă împlinită în ea însăși și artisan absolut al propriului destin. Considerarea omului drept creatură apare „incomodă”, deoarece implică o referire esențială la altceva sau, mai bine zis, la Altceva – care nu poate fi gestionat de om – care intră să definească în mod esențial

identitatea sa; o identitate a cărei primă realitate este dependența originară de Cel care ne-a voit și ne-a creat. Și totuși, această dependență, de care omul modern și contemporan încearcă să se despartă, nu numai că nu ascunde sau diminuează, ci revelează în mod luminos măreția și demnitatea supremă a omului, chemat la viață pentru a intra în raport cu Viața însăși, cu Dumnezeu.”

Așadar, am fost creați pentru Dumnezeu, pentru paradis, pentru viața veșnică, nu pentru viața trecătoare, pământească.

De aceea, Sfântul Apostol Paul ne încurajează: „Eu consider că suferințele timpului prezent nu se pot compara cu gloria viitoare care ni se va revela. Într-adevăr, creația

așteaptă cu nerăbdare revelarea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8,18). În consecință, chiar dacă avem de suferit pe acest pământ - și se vede cu ochiul liber câtă suferință există - totuși, speranța este că suferința se va sfârși aici numai în rugăciune, pentru că „se va topi ca zăpada înaintea soarelui”, ne asigură Ioan Maria Vianney, iar în cer nu va mai fi: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi au trecut, iar marea nu mai este”. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor, iar moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalips 21,1.4).

„Dumnezeu nu a venit să suprimă suferința, nu a venit nici să o explice. A venit ca să o umple de prezența sa” (Paul Claudel). Aș adăuga: el a venit ca să o împărtășească, iar acest mister, gravat pe trupul înviat al lui Cristos va rămâne pentru totdeauna o sursă de bucurie și de uimire. Așadar, „Ce-i voi da în schimb Domnului pentru tot binele pe care mi l-a făcut?” (Psalmul 115).

Iubirea veritabilă nu este obligatoriu vizibilă. Dumnezeu este Iubirea veritabilă. El este un foc ce devorează și care nu se poate stinge, atât de mult ne-a iubit, prin misterul Crucii. El este Dumnezeu invizibil și ascuns. Dar, în același timp, s-a făcut vizibil prin Fiul său, „...prin care a făcut și veacurile. Acesta, fiind strălucirea gloriei și chipul ființei sale și ținând toate prin cuvântul puterii sale...” (Evrei 1, 2b-3a). El

este, prin urmare, aproape de noi și nu ne poate părăsi (Isaia 49,15).

Suntem revoltați, deseori, în fața unor evenimente intolerabile, așa cum este și actualul război și, de altfel, toate războaiele și relele din lume. Dumnezeu pare că doarme și că nu-i apără pe copiii săi cei mai slabi. El are maniera sa de a se ocupa de cei săraci, manieră pe care noi nu o putem înțelege. Dumnezeu vrea ca această suferință să contribuie la mântuirea lumii, ca însăși moartea lui Cristos. În realitate, un pământ fără Dumnezeu este o lume de o mare cruzime, care face să curgă râuri de sânge; barbaria ei se repetă sub toate orizonturile și în toate perioadele istoriei.

Înainte de a merge la camera de gazare, un evreu a scris, pe un bilețel: „Doamne, amintește-ți și de oamenii de rea-credință, dar nu-ți aminti, în acel moment, de cruzimile lor. Amintește-ți de roadele pe care le-am adus noi, datorită a ceea ce au făcut ei. Și fă, Doamne, ca roadele pe care le-am adus noi să fie, într-o zi, mântuirea lor”.

Cu siguranță că întotdeauna noi vom fi surprinși de alegerea lui Dumnezeu, doar ne-a spus: „Gândurile mele nu sunt gândurile voastre!” (Isaia 55,9). Omul nu poate sesiza imediat binele pe care Dumnezeu îl dorește pentru el, traversând încercarea cea mai oribilă. Doar privirea credinței ne permite să avansăm spre Dumnezeu. Ochii noștri omenești sunt prea slabi, prea bolnavi pentru a înțelege planurile Cerului, gândurile și căile lui Dumnezeu.

Când cei necredincioși se înverșunează și aleg să folosească mijloacele cele mai rafinate pentru a distruge morala, familia și misterul, este necesar să se vorbească cu forță. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, trebuie să știm să alegem timpul său, cuvintele sale, armele credinței și ale carității. Trebuie să ne lăsăm răstigniți asemenea lui Isus, pentru a fi înviați asemenea lui Isus! În calitate de copii ai Săi, trebuie

să fim martori ai importanței lui Dumnezeu în viață și ai plinătății pe care o dăruiește o credință trăită. Iar una dintre îndatoririle noastre de căpătâi este aceea de a da mărturie despre credință și despre bucuria credinței trăite în fața unei lumi în care pare să fie din ce în ce mai puțin spațiu pentru religie, pentru credință, pentru Dumnezeu, în fața oamenilor „nefericiți și alergici la Dumnezeu”.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

MERINDE PENTRU DRUM

PUȚIN, DAR EFICIENT

Într-o zi, amestecată printre pelerini, era o doamnă îmbrăcată în doliu. Era profund întristată, pentru că soțul ei, care nu era credincios, se aruncase de pe un pod într-un râu și a murit înecat. Sfântul Paroh de Ars, Ioan Maria Vianney, a trecut prin fața ei și i-a spus cu voce joasă:

- Este salvat!

Femeia s-a tulburat. Un gest de neîncredere a fost singurul ei răspuns. Atunci, Sfântul, accentuând fiecare cuvânt, i-a spus:

- Vă spun că este salvat. Se află în Purgatoriu și trebuie să vă rugați pentru el. Între pod și apă a avut timp să facă un *Act de căință*. Preasfânta Fecioară i-a obținut acest har. Amintiți-vă de altarul pe care

îl amenajați în camera dumneavoastră, în timpul lunii mai. Uneori, soțul dumneavoastră, deși nu era credincios, se oprea și se ruga și el acolo, așa cum se pricepea. Acest lucru i-a obținut căința și iertarea supremă.

Cât de puțin, dar cât de eficient! Preasfânta Fecioară ne aduce aminte de mama căreia copilul ei îi face cadou un desen pe care tocmai l-a făcut. Este de ajuns acest fleac pentru a o emoționa până la lacrimi. Maria dă totul pentru aproape nimic!